

เทศน์เช้า วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาหลวงตาท่านบอกเลย คนไม่มีอำนาจวาสนาไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนา คนจะนับถือพระพุทธศาสนาต้องเป็นคนที่มีอำนาจวาสนา

เพราะคนที่มีอำนาจวาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาๆ พระพุทธศาสนาสอนที่สุดแห่งทุกขๆ ไม่มีศาสนาใดสอนที่สุดแห่งทุกขๆ ไปให้พระเจ้าพยากรณ์ทั้งนั้น มีพระพุทธศาสนาเท่านั้นที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์สิ้นจากทุกขๆ แล้วสิ้นอย่างไร

นี่ไง ศาสนาพุทธนี้สุดยอด ยอดเยี่ยม เยี่ยมมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่ฉลาดนะ ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุดๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบอะไร กราบธรรมๆ กราบธรรมคือสังฆธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพระพุทธศาสนาสอนถึงที่สุดแห่งทุกขๆ สอนเข้าไปที่ไหน สอนเข้าไปที่ใจของสัตว์โลก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ๆ รื้อสัตว์ชนสัตว์อย่างไร

อนุพุพิกิตา ทาน ศีล ภาวนา เริ่มต้นจากการเสียสละ การทำทานๆ แม้แต่สัตว์นั้นะ สัตว์ที่มันมีปัญหา สัตว์ที่มันเป็นสัตว์ประเสริฐ สัตว์ที่มันดีมันยังแบ่งปันให้สัตว์ด้วยกัน สัตว์ด้วยกัน มันไปคาบอาหารมา ไปล่ามาเพื่อให้หมูของมัน แม้แต่สัตว์มันยังรู้จักเสียสละเลย เวลาลัทธิศาสนาอื่นเขาก็มีการเสียสละๆ นี่เสียสละก็เสียสละแบบสัตบุรุษชาตญาณไง

ในพระพุทธศาสนาเสียสละทานๆ ทาน ศีล ภาวนา

ทาน คีล ภาวนา ทาน ผู้มีจิตใจที่ประเสริฐเวลาเขาทำบุญกุศลของเขา เขาเคารพในทานของเขา ในทานของเขา นะ เห็นไหม เราเกิดมาเป็นมนุษย์ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยนะ เราต้องหาอยู่หากิน เราหาปัจจัยเครื่องอาศัยนี้เป็นสมบัติของเราๆ ทำไมเราต้องเสียสละละ

ไอ้พวกจิตใจมันหยาบช้านะ พระกัโถนาสิ พระกัทำกินสิ พระลูกตุ้มสังคม พระเอารัดเอาเปรียบ พระเอารัดเอาเปรียบทั้งนั้นเลย นั่นเขามองถึงพระที่แก่เพราะกินข้าว เฒ่าเพราะอยู่นาน แต่เขาไม่เห็นหรรษาเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราที่ยิ่งใหญ่

หลวงปู่หล้าๆ หลวงตาท่านเล่าให้ฟัง ถูถุดงควัตร ไปบิณฑบาตมานะ ถูถุดงควัตรในบ้าน นอกนั้นก็ไม่มีจะกินอยู่แล้ว เขาไม่มีจะกินเขาจะเอาอะไรให้ เขาก็ให้ตามแต่บ้านนอกที่เขา มีเพราะคนบ้านนอกด้วยกันได้สิ่งใดที่มันถูกธาตุขันธ์ คนมันเคยกินอย่างไรมา มันก็ว่าสิ่งนั้นมันก็มีคุณค่ากับมัน พอตกบาตรมา จับปาทิ้งเลย อะไรที่ชอบ จับปาเข้าปา เอาแต่สิ่งที่ไม่ชอบๆ เห็นไหม คนจิตใจที่ยิ่งใหญ่เขากินอาหารเพื่อเลี้ยงชีพ เลี้ยงชีพไว้เพื่อประพฤติปฏิบัติ เขาไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่กินแล้วกินนอนเหมือนหมูนั้นหรือ

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านบอก นั่นนะ กินแล้วนอน กอนแล้วนิน หมูทั้งนั้นนะ แต่คนที่เขามีสติปัญญาของเขา เขาเป็นสัปปายะเพื่อดำรงชีพๆ แล้วคนที่จิตใจเขาสูงส่งเวลาเขาจะเสียสละทานของเขา เขาเคารพในทานของเขา นะ เขาเคารพในทานของเขา เพราะอะไร เพราะเขามีเกียรติ เขามีเกียรตินะ เขาแสวงหาของเขา มา ของนี้มีคุณค่ากับเขา เขาเสียสละด้วยหัวใจเขาสูงส่งของเขา เขาเคารพของเขา เขาทำบุญกุศลของเขาด้วยการเคารพ ใส่บุญคนด้วยมารยาท ไม่ใช่ใส่บาตรไปพอรำไปด้วย ใส่บาตรไปเหยียบย่ำเขาไปด้วย นั่นนะจิตใจที่มันต่ำต้อยไป

นี่ไง เวลาจิตใจที่ต่ำต้อยนะ เวลาทำบุญกุศลขึ้นมาไม่ยอมเสียสละ สละไม่ได้ ของๆ นี้ ความตระหนี่ถี่เหนียวไง แต่เวลาเสียสละขึ้นมา จิตใจที่ต่ำช้า เสียสละก็จะเหยียบย่ำเขาไปทั่ว ใส่บาตร ใส่บาตรนะ ใส่บาตรๆ ถ้าเขาไม่มองหน้าตัวไม่ใส่ ทำไมต้องเป็นอย่างนั้น

นี่ไง แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ เขาทำด้วยความเคารพๆ นี้ระบบของทานนะ ถ้ามันมีทาน มีบุญกุศลขึ้นมา ทาน คีล ภาวนา เวลาจะมีศีลๆ ขึ้นมา ทาน คีล เวลาจะมีศีลขึ้นมา ไม่พูดปดมดเท็จ มันไม่พูดปดมดเท็จหรือ มันปั้นน้ำเป็นตัว มันปั้นน้ำเป็นตัวๆ เลย มันสร้างเกณฑ์สร้างปัญหา

ทำลายยูแห่ย์ ยูแยงตะแครงรั้ว ถือศีล ถือศีลขึ้นมาณะมันบั้นน้ำเป็นตัว สร้างแต่ปัญหา นั้นถือศีลหรือ

เวลาถือศีลๆ ขึ้นมา พอศีล อู๋ย! ศีลมันถือยาก ศีลนี้ทำอะไรไม่ได้เลย ศีล & รักษาไม่ได้ๆ มันทำไม่สะดวก ทุกอย่างไม่สะดวกหมดเลย นี่เวลากิเลสมันหนา เวลากิเลสมันหนามันบั้นน้ำเป็นตัวเลยนะ แล้วเวลาภาวนา ทาน ศีล ภาวนา ทาน ศีล ภาวนา เวลาภาวนาขึ้นมา ภาวนาขึ้นมามันไม่เกิดภาวนามยปัญญา

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ อริยสัจคืออะไร ทุกข์ ทุกข์เหตุให้เกิดทุกข์ เวลาบอกทุกข์ๆ ทุกคนวิ่งหนีหมดเลย “เรามาหาความสุข ไม่ใช่หาความทุกข์ เรามาหาความสุข”

เวลาไปโรงพยาบาลนะ ถ้าหมอเขาวินิจฉัยโรคไม่ได้ เขารักษาไม่ได้หรอก ไปโรงพยาบาลทุกข์ๆ ไปโรงพยาบาลที่ทะเลาะกันอยู่เพราะว่าหมอวินิจฉัยโรคช้า หมอไม่วินิจฉัยโรค หมอไม่รักษา ทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่อย่างนั้นนะ แล้วคนไข้ก็จะเอาแต่ใจของตน มาถึงก็ให้หมอรักษาเลย มาถึงหมอก็เข็นเข้าห้องดับจิตไปเลย จบ ไม่ต้องรักษา เพราะมันเอาแต่ใจของมัน มันเป็นไปไม่ได้

ทุกข์ ทุกข์คืออะไรละ ทุกข์คือความรำคาญ ทุกข์คือความไม่พอใจ ทุกข์ในหัวใจของเราเนี่ย เคยเคยค้นคว้าหาตัวใหม่ เวลาทุกข์ ไปหาอยู่ข้างนอกนูน

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ไปหาที่เหตุนี้ หาทีเหตุนี้ด้วยอะไร เวลานิโรธดับทุกข์ ดับทุกข์ด้วยมรรคๆ ไง ด้วยมรรค ด้วยสติด้วยปัญญา ถ้ามันเป็นความจริง เห็นไหม ถ้าเป็นความจริงๆ

แต่นี้มันเป็นความจอมปลอม มันร้ายกาจนะ มันร้ายกาจ ถ้าเป็นหัวหน้าแล้วยังทุจริต หัวหน้าไม่รู้สิ่งใดเลย แล้วพาหมู่คณะไปลุยน้ำลุยไฟโดยที่ความมืดบอด มันอันตราย แต่มันก็เป็นกรรมของสัตว์โลก กรรมของสัตว์โลกมันเชื่ออย่างนั้นนะ เชื่อบอะไรที่มันได้มาง่าย เชื่อบอะไรที่เขายกย่องสรรเสริญ เชื่อบอะไรที่เขายกย่องบูชา

โมฆบุรุษตายเพราะลาภ เวลาทำงานๆ ทำงานใส่บาตรก็อยากจะให้มองเห็นหน้าฉันหน่อย
หนึ่ง ใ้พระก็เหมือนกัน ใ้พระนี่ลาภสักการะ ใ้สิ่งที่ได้มาด้วยลาภ สักการะนะ ถ้าเขาไม่ยก
มือไหว้ ไม่ถามสารทุกข์สุกดิบ คู่ย์! ไม่ดี อันนี้ไม่ดี คู่ย์! ถ้าเขาใส่บาตรด้วย นี่ได้ลาภ ได้สักการะ
ด้วยนะ โอ้ย! หลวงพ่อสุดยอๆ ใ้โฮ! อาหารคนนั้นยอเยียมเลย ยอเยียม ลาภสักการะ

กิเลสมันอยู่ที่บริษัท ๔ คฤหัสถ์ อุบาสก อุบาสิกา ถ้าเขามีกิเลสก็คือกิเลส ภิกษุบวช
มาแล้วมีกิเลสก็คือมีกิเลส นี่มันมีกิเลส แล้วพอกิเลส กิเลสมันปิดหูปิดตา พอปิดหูปิดตาขึ้นมา
มันจะเอาแต่วัตถุ โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มันอยากได้ลาภ อยากได้สักการะ
อยากได้การยอมรับ อยากได้การนับถือ กิเลสทั้งนั้นนะ นี่ถ้าเป็นวัตถุๆ นะ

เวลาหลานพระสารีบุตรไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เราไม่พอใจสิ่งต่างๆ
ไม่พอใจทั้งนั้นเลย ถ้าเราไม่พอใจสิ่งต่างๆ เราก็ไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกของเธอด้วย เพราะ
อารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุอันหนึ่งๆ เราต้องการแต่วัตถุ เราต้องการแต่สิ่งที่จับต้องได้
ไง แต่เวลาคน ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลาคนจะเป็นจะตาย นี่ผลของวิภวัญจะ เวียน
ว่ายตายเกิดในวิภวัญจะ

ทำบุญกุศล ทำงานๆ ทำงานนี้เป็นบุญของเราอยู่แล้ว ถ้าเราเคารพในทานของเรา
เคารพในสิทธิเสรีภาพของเรา ถ้าเราเคารพเราแสดงว่าเรามีสติมีปัญญาของเรา คนที่มี
สติปัญญาเขาจะนิ่งของเขา เขาไม่ตื่นเต้นไม่สั่นไหว ไม่เป็นเหยื่อของสังคม ใ้คนที่ว่างเปล่า ใ้
คนที่ไม่มีสิ่งใดเป็นแก่นสาร มันจะเป็นเหยื่อทั้งนั้นนะ อยากได้อยากดี อยากได้ของเขาทั้งหมด
เลย แล้วเขาก็มาหลอกมาล่อนะ เอาไปเป็นเหยื่อของเขา เห็นไหม

แต่คนถ้ามีสติมีปัญญาในหัวใจของตนนะ มันจะเป็นเหยื่อของใคร เราทำมาด้วย
น้ำพักน้ำแรงของเรานะ สิ่งที่เราได้มาด้วยมาจากน้ำพักน้ำแรงของเรา มีใครจะมาให้เราฟรีๆ
เป็นไปไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน ทานๆ ทานที่เราทำบุญกุศลของเรา บุญกุศลเราให้ไปแล้ว สิ่งที่เราเสียสละ
ไปแล้วมันเป็นทิพย์สมบัติๆ ทิพย์สมบัติที่ไหน ทิพย์สมบัติที่มันเสียสละไปจากหัวใจนี้ มันเจตนา
ในหัวใจนี้ จิตตคหบดีๆ เวลาเขาจะตายนะ บ้ายบาย จะไปนิมมานรดี เทวดามารับนะ เวลาคน

เขาจะตาย เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นเยอะแยะไปหมด จิตที่มันทำบุญกุศลของมันจนบุญกุศลมันสูงส่ง บุญกุศลของมันนะ เวลาเขาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

นี่ไง เราจะบอกว่า สิ่งที่มีมันจะไปกับจิตดวงนี้คือบุญกุศลของเรา ทำทาน ทำทานที่ว่าไม่ได้ผลๆ ที่เราปรารถนาหวังผลได้ผลกันอยู่นี้ นี่มันเป็นวัตถุทั้งนั้น วัตถุที่เราเสียสละออกไปมันจะได้วัตถุที่ตอบสนองกลับมา ทำบุญแล้วจะร่ำรวย ทำบุญแล้วจะมีสถานะสูงส่ง

มีแต่สูงส่งร่ำรวยอยู่ที่การกระทำ สูงส่งก็อยู่ที่สติปัญญาของตน ถ้ามันทำของเรา เห็นใหม่ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เราสร้างแต่คุณงามความดีของเรา สิ่งที่มีมันอยากได้ๆ ไม่ต้องอยากได้มันก็ได้

คนที่เขาสูงส่ง ทุกคนที่มีชื่อเสียงเขาขออย่างเดียวเลย ขอความเป็นส่วนตัว เวลาสูงส่งมาล้อมหน้าล้อมหลัง มันตกทุกขนะ เวลามันสูงส่งขึ้นมามีคนมาล้อมหน้าล้อมหลังนี่มันไม่มีเวลาส่วนตัวเลย เวลาสูงส่งขึ้นมาๆ ขอเวลาส่วนตัวๆ เวลาอย่างนี้ก็ปากกัดตีนถีบจะขึ้นไปอยู่จุดนั้น นี่ไง ถ้าคนที่มีสติมีปัญญาเขาไม่ขาดสติขนาดนั้น

นี่พูดถึงทานนะ เวลาทานๆ สิ่งที่ได้มาๆ มันเป็นบุญกุศล บุญกุศลมันเข้ากับหัวใจ หัวใจ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันเอาสิ่งใดที่เป็นวัตถุไปกับมันไม่ได้ ถ้ามันเอาสิ่งใดที่เป็นวัตถุไปกับมันได้ คนเรา นาย ก. ไปเกิดเป็นชาติหน้าแล้วมาบอกด้วยนะว่าเกิดเป็นอะไร

สิ่งที่เป็นความคิด สิ่งที่เป็นความคิดที่เป็นวัตถุมันยังเอาไปไม่ได้เลย เอาไปไม่ได้เลย แต่ทำไมมันระลึกชาติได้ล่ะ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจยา วิญญาณั

อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ปัจยาการนั้นนะ นั้นนะความจำอย่างละเอียด สัญญาอย่างละเอียดไง แล้วถ้าเกิดมาเป็นมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ขันธ์ ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สัญญา สัญญาก็จำได้แต่ภพชาตินี้ไง

ถ้ามันจำภพชาตินี้ไว้ ภพชาตินี้เวลาย่อยสลาย เวลามันจะตาย มันซึมซับเข้าไปอยู่ในจิตดวงนั้นไง แล้วจิตดวงนั้นเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเขาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ บุญกุศล เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมาเป็น ๔ อสงไขย ๘

อสงไขย ๑๖ อสงไขย ถ้ามันขาดตอน ไม่มีผลนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างไร

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพราะอะไร เพราะบุญบารมีเต็ม นี่พร้อมๆ ทำมาพร้อมๆ มาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การทำมาพร้อมๆ แต่ละภพแต่ละชาติที่สะสมกันมาไง นี่ไง สิ่งที่เป็นวัตถุมันไปสิ่งนั้นไม่ได้ แต่บุญกุศล บุญกุศลที่เราสร้างอยู่นี้มันไปกับจิตดวงนั้นไง จิตดวงนั้น สิ่งที่เป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นบุญกุศลมันไปกับจิตดวงนั้น นี่ผลของวิญญะมันไปกับวิญญะนั้นนะ นี่ผลของท่าน

ผลของศีล สีเลน สุขคติ ยนฺติ สีเลน โภคสมฺปทา ผู้รักษาศีลๆ โภคทรัพย์มันก็เกิดขึ้น มีความสุขเกิดขึ้น ถ้ามันถือศีลโดยซื่อสัตย์ ถือศีลโดยสมาธิวิญญูใจ ไม่ใช่มีจิตวิญญูใจ มือถือสากปากถือศีล อู๊ย! ถือศีลๆ นะ มันปั่นน้ำเป็นตัวๆ เลย มันสร้างเกมทำลายเขาทั่วเลย ถือศีล นี่ไง เวลาบอกว่า โอ๊ย! พุดบดไม่ได้ โทหกไม่ได้ ใช้น้ำมุสาๆ มันไม่ใช่มุสาละ สร้างเรื่องเลย นี่ไง เวลามันทูล เวลามันปิดบังตัวมันเอง

ศีล ความปกติของใจๆ ถ้าศีลมันเป็นมิจฉา มันทำลายตัวมันเอง ทำลายตัวมันเองด้วยบาปด้วยกรรมนะ แต่ตัวเองคิดว่าตัวเองมีอำนาจวาสนา ตัวเองทำสิ่งใดได้นะ พระพุทธศาสนาหลักการในพระพุทธศาสนา อริยสัจ อริยสัจสอนเข้ามาที่ใจของเรา

ท่าน ศील ภาวนา ศीलคือความปกติของใจๆ ไม่ทำสิ่งใดก็ไม่ผิด ไม่ทำสิ่งใดก็ไม่ผิดแล้วมันคิดทำไม่ละ เวลามันคิดขึ้นมามันอัดอั้นตันใจนะ มโนกรรม คนเราทำสิ่งใดเกิดจากความคิด ความคิดความอ่านมันจะชักลากหัวใจนี้ไป มันถึงต้องมีทาน มีศีล แล้วฝึกหัดภาวนาๆ ถ้าภาวนานี้เอาแล้ว นี่แหละมันจะไปสํารอกมันจะไปคาย มันจะไปทำลาย ทำลายอวิชชา ทำลายกิเลสตัณหาความทะยานอยาก

ในโลกนี้ว่าสันดาน ทำอะไรก็ได้ แก้อะไรก็ได้ แก้อันดานไม่ได้ สันดานแก้ไม่ได้ๆ ถ้าสันดานที่ยังมีกิเลสตัณหาความทะยานอยากอยู่ พญามาร ชนธมาร มารมันทำลายล้าง

แต่เวลาพระอรหันต์นะ เวลาทำลายกิเลสสิ้นไปแล้ว นั่นเป็นแค่กิริยาเท่านั้น ภาวาท หเวปญฺจกฺขนฺธา ชันฺธํ ฆํ ชันฺธํ เป็นภาระหน้าที่ที่จะต้องบำรุงบำเรอกันจนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย

ถ้าวาระสุดท้าย เพราะกิเลสมันสิ้นไปตั้งแต่วันชำระล้างกิเลส กิเลสขาดไปจากใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมกิเลสขาดไปจากใจ นี่พระพุทธศาสนาไง

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำอะไรๆ “จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ จะสอนได้อย่างไร” นี่ไง เพราะความคิดเป็นวัตถุ ความคิดนะ สิ่งที่เป็นวัตถุเข้ากับนามธรรม แล้วนามธรรมเป็นอย่างไร มรรคเป็นอย่างไร ถ้ามรรคเกิดขึ้นมันมีความมหัศจรรย์ ครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ท่านเกิดมรรคเกิดผลขึ้นมาในหัวใจท่านถึงมหัศจรรย์ เวลามหัศจรรย์ ย้อนกลับไปพื้นฐาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้สัตว์ชนสัตว์ อนุப்புพิกถา เรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องภาวนา

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราเวลาท่านพ้นจากทุกข์ไป เวลาท่านปรารถนาจะอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหา ข้อวัตรปฏิบัติ พุทธโธทั้งวันทั้งคืน ๒๔ ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงอยู่กับพุทธโธตลอดเพื่อรักษาใจของตนให้ได้ โดยพื้นฐาน เพราะอะไร

เพราะเวลาคนปฏิบัติๆ มันรู้ถึงเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลง รู้ถึงว่ากิเลสมันกะล่อนมันปลิ้น ปล่อนมันหลอกมันลวง กิเลสมันบังเงาเงา ศึกษามากๆ รู้ให้มากๆ แล้วอั่งได้หมดเลย ตรรกะปรัชญาเป็นสมมุติ แล้วโลกสมมุติรู้ได้ เราพูดถึงปรัชญานะ ไ้อ้โฮ! ปรัชญาชีวิต ไ้อ้โฮ! ซาบซึ้งสุดยอด...แก้กิเลสไม่ได้

มรรค เวลามรรคมันจะแก้กิเลส แก้อย่างไร นี่ถ้ามันเป็นจริง คนไม่รู้ไม่เห็นพูดไม่ได้

ที่พูดมาเฉียบๆ เคียงๆ พยายามศึกษาค้นคว้าแล้วก็พยายามเฉียบๆ เคียงๆ การเฉียบๆ เคียงๆ นั้นนะ ในวงปฏิบัตินะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านบอกว่าอันนั้นอันตรายมาก สัญญา สัญญานี้อันตรายมาก คนเราผิดพลาดเพราะสัญญา สัญญาคือข้อมูลเดิม สิ่งที่เรารู้ข้อมูลภายใน รู้ข้อมูลภายในแต่ไม่ใช่ของเรา เราไม่รู้ข้อมูลภายใน แล้วข้อมูลภายในมันจะไหลออกมาตลอด ไหลออกมาตลอดแล้วเราก็เชื่อ เพราะข้อมูลภายในไม่ใช่ข้อมูลของเรา พอบอกว่าใช่ๆ...นี่อันตรายมาก

คนที่ปฏิบัติแล้วไม่ก้าวหน้า ไม่ก้าวหน้าเพราะสัญญาไปรู้ข้อมูลวงในก่อน แล้วรู้ออกมาแล้วมันทำอะไรไม่ได้เพราะมันไม่ใช่ของเรา ถ้าไม่ใช่ของเรานะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านถึงบอกว่าสัญญานี้สำคัญมาก

เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มัน เวลาพูดถึงขณะจิต ท่านข้ามๆ เลย เพราะบอกไม่ได้ มันเป็นสัญญา มันเป็นการทำลายโอกาสของลูกศิษย์ของเราเอง

ลูกรักนะ ลูกของเรา เราอยากให้ลูกเราประสบความสำเร็จทั้งนั้น แต่เราก็อยากให้ลูกเราทำด้วยตัวเอง ให้เขาทำงานเป็น ให้เขามีสติ ให้เขามีปัญญา ให้เขาสร้างเนื้อสร้างตัวของเขาขึ้นมา เขาจะได้รักษาสมบัติของเขาได้ เขาจะได้ชี้แจงได้ว่าสมบัติของเขาได้มาแต่ละชั้นนี้เขาทำมาอย่างไรถึงได้สมบัติอย่างนั้น

แต่ถ้าข้อมูลภายในไปรู้มันไม่รู้อะไรเลย แล้วรักษาสมบัติของตนไม่ได้ รักษาสมบัติของครูบาอาจารย์ไม่ได้ รักษาสมบัติของศาสนธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ มันจะทำตรงข้ามตรงข้ามๆ ตรงข้ามเพราะกิเลสมันบังเงา กิเลสมันพลิกแพลง กิเลสมันตลบตะแลง เวลามันตลบตะแลงขึ้นมา เราสำคัญตนว่าเรามีคุณธรรมด้วยอารมณ์ ด้วยทิวภูมิมานะ เห็นไหม โมหมบุรุษตายเพราะลาภ โมหมบุรุษตายเพราะชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณที่เขามายกย่องสรรเสริญ พอยกย่องสรรเสริญขึ้นมาก็กิเลสมันก็พุ่งออกมาแล้ว ตรงข้ามกับธรรมทั้งหมดเลย นั่นผู้ที่ว่าถ้ามันไม่เป็นจริงใจ

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ นะ ทำอย่างไรก็ไม่มี ทำอย่างไรก็ไม่ได้ อกุบปธรรมๆ อฐานะที่จะไม่แปรสภาพ นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ

สิ่งที่เกิดมา พระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ศาสนาสอนถึงเรื่องอริยสัจ สัจจะความจริง สัจจะความจริงข้างในหัวใจ แต่เริ่มต้นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนระดับของท่าน ระดับของท่านระดับทั่วไป เพราะอะไร ทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์ ทุกคนเกิดมามันก็เป็นทารกเป็นเด็กน้อยขึ้นมาทั้งนั้นนะ มันก็ต้องฝึกหัดการอบรมบ่มเพาะมา

ในวงศาสนาก็เหมือนกัน ปุถุชน กัลยาณปุถุชน โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคา มิมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล บุคคล ๔ คู่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ แล้วมีใครทำได้ละ ถ้ามันทำได้นะ ศาสนาพุทธของเราจะเข้มแข็ง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกมารเลย “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วง การเจาะทำลาย พวกกระพี้เจาะศาสนา อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน”

แต่मारदलใจแล้วดลใจอีก “मारเอย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่
เข้มแข็ง ยังไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงคำทำลายในพระพุทธศาสนา เราจะไม่ยอมนิพพาน
เราจะวางรากศาสนาให้มั่นคง”

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีหลักการทำมาขนาดนั้น ใ้พวกเราอ่อนด้อย ขา
อ่อนตื้นอ่อน ทำสิ่งใดเอาแต่กิเลสตัณหาความทะยานอยาก เอาแต่ความมั่งง่าย เอาแต่ความ
อยากได้ เอาแต่ความปรารถนาของตน มันไม่เป็นความจริงทั้งนั้น สละออกไปเท่าไรได้เท่านั้น
สละออกไปเท่าไรได้เท่านั้น กิเลสขามันเท่าไร เราชนะมันเท่านั้น เราต้องมีความเข้มแข็ง มีการ
กระทำของเรา นี่พระพุทธศาสนานะ

สิ่งที่เราเห็นกันอยู่นี้มันเป็นประเพณีวัฒนธรรมของชาวพุทธเรา เราทำมาเป็นประเพณี
เป็นวัฒนธรรมของเรา แต่เวลาจริงๆ ขึ้นมาแล้วเราจะค้นคว้าหาใจของเรา เวลาศึกษาธรรมะ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็ต้องกลับมาประพฤติ
ปฏิบัติในหัวใจของเรา ทำสัมมาสมาธิ คือภาวสวะ คือภพของเรา คือจิตของเรา แล้วเอาจิตของ
เราค้นคว้าของเรา เวลาจริงจังขึ้นมาจะ ปัจจัยตั้ง สันติปฏิญญา รู้จำเพาะหัวใจดวงนั้น แต่สอนได้
บอกได้ รู้จำเพาะแต่พูดได้

ใ้ที่ว่ารู้จำเพาะใจของตน ตนสอนไม่ได้ๆ

สอนไม่ได้ เอ็งก็ไม่รู้ใ้ เอ็งบอกมาสิวิธีการ เห็นไหม พระสารีบุตรพูดกับพระอัสสชิใจ “มี
ความรู้หน่อยก็ไม่ใช่ไร ก็พูดมา หน้าที่ใช้ปัญญาแทงตลอดในกิเลสนั้นเป็นหน้าที่ของเกล้า
กระผม” พระสารีบุตรจะแทงทะลุกิเลสในใจของท่านเอง พระอัสสชิแสดงธรรม “ธรรมทั้งหลาย
มาแต่เหตุ” เราเกิดมาจากไหน เราทุกข์ยากเพราะอะไร เราจะแก้ไขอย่างไร ถ้าแก้ไขนะ มันต้อง
แก้ไขย้อนกลับมาที่นามธรรมนี้ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เอวัง